

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/80/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1009200773
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Nad'
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:1009200773.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Jozefa Kuruca a JUDr. Mareka Kotoru v právnej veci žalobcu R. L.H., B.. X.XX.XXXX, X. XXX XX W. S., T.. X. Č.. XXXX/X, právne zastúpeného Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., advokátom so sídlom Tichá 45, 811 02 Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o L. G. Q. U. W. Ú. T. H. B. N. Q. rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 19103/2009-1214 z 5.5.2009, takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozhodnutie generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 19103/2009-1214 z 05.05.2009, ako aj rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20.01.2009 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozhodnutím č. 19103/2009-1214 z 5.5.2009 pôvodne žalovaný - Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 232 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“) zamietol odvolanie žalobcu R. L. proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20.1.2009 vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka a označené prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán - riaditeľ Colného úradu Michalovce ním prepustil žalobcu podľa § 183 ods. 1, písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. zo služobného pomeru colníka, v ktorom pôsobil vo funkcii samostatného colného referenta Pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colný úrad Michalovce s miestom výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou a to pre porušenie základných povinností colníka zvlášť hrubým spôsobom podľa § 44 ods. 3, písm. a), b), g) a h) zákona č. 200/1998 Z. z.. Žalobca sa podľa prvostupňového rozhodnutia z 20. januára 2009 mal dopustiť porušenia uvedených zákonných ustanovení tým, že v dňoch 29.10.2008 a 2.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou po vykonanej colnej kontrole cestujúcich nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi. Po tomto zistení nepostupoval podľa ustanovenia § 72 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 199/2004 Z. z. (Colný zákon), ani tovar nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na Pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou, čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán v rozhodnutí z 20.1.2009 konštatoval, že uvedeným konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a preto s ním skončil dňom doručenia rozhodnutia služobný pomer. Žalovaný v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia z 5.5.2009 poukázal na uvedené zistenia správneho orgánu prvého stupňa vychádzajúce

z obsahu administratívneho spisu, zhrnul priebeh a výsledky administratívneho konania s dôrazom na dôkazný stav veci a s poukázaním na dotknuté ustanovenia zákona č. 200/1998 Z. z. a dospel k záveru, že v odvolacom konaní neboli zistené dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka bolo vykonané dôvodne.

2. Žalobca vo včas podanej žalobe z 25.5.2009 prostredníctvom právneho zástupcu tvrdil, že „rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce nie je v súlade s Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a nariadeniami, teda je nezákonné, nakoľko na jednej strane má závažné formálne a procesné vady, nerešpektuje základné zásady správneho konania, a na druhej strane má aj závažné hmotnoprávne vady, ktoré spočívajú v nesúlade predmetného rozhodnutia s ostatnými právnymi predpismi SR.“ Po obsahovej stránke zhodne s dôvodmi odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu namietal nasledovné skutočnosti:

- Za najzávažnejšie procesnoprávne pochybenie v postupe správneho orgánu prvého stupňa označil skutočnosť, že v predmetnej veci o jeho prepustení zo služobného pomeru colníka rozhodol riaditeľ Colného úradu v Michalovciach a nie služobný úrad samotný, ktorým je Colný úrad v Michalovciach, teda podľa žalobcu vo veci rozhodol nepríslušný, neoprávnený orgán. V tejto súvislosti žalobca právne argumentoval ustanoveniami § 4 ods. 2, § 183 ods. 1, písm. d) a § 221 zákona č. 200/1988 Z. z..

- Skutočnosť, že konanie v predmetnej veci bolo začaté 12.1.2009, ale nadriadený žalobcu ešte pred samotným začatím konania 7.1.2009 zadovážil dôkaz v predmetnom konaní, a to výpisky riaditeľa Colného úradu zo zvukového a obrazového záznamu sprístupneného vyšetrovateľom označil žalobca za ďalšie procesnoprávne pochybenie. Takýmto konaním podľa neho došlo zo strany správneho orgánu k porušeniu ustanovenia § 222 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z..

- Práva účastníka konania, predovšetkým právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam zisteným v konaní a k dôkazom o nich bolo porušené podľa žalobcu a tým, že prvostupňový správny orgán po začatí konania, teda po 12.1.2009 nepredložil žalobcovi žiadne dôkazy, ktoré v konaní zadovážil.

- Ďalej žalobca namietal skutočnosť, že konanie v predmetnej veci bolo začaté iba pre porušenie služobných povinností, ku ktorému došlo dňa 29.10.2008, avšak v rozhodnutí o prepustení zo služobného pomeru sa mu kladú za vinu aj skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť 2.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou. Poukazujúc na uvedenú skutočnosť uviedol, že „je teda zrejmé, že o skutku zo dňa 2.11.2008, ktorý sa mi kladie za vinu a je dôvodom môjho prepustenia zo služobného pomeru colníka oprávnený doteraz neoznámil, že konanie začal a ... napriek tomu vo veci rozhodol.“

- Podľa názoru žalobcu ďalej nemohli byť ako dôkaz použité výpisky riaditeľa Colného úradu v Michalovciach z obrazového a zvukového záznamu vyšetrovateľa, keďže na použitie takého dôkazu v predmetnom konaní nebol daný procesnoprávny základ.

- Podľa právneho názoru prezentovaného v žalobe sa konanie vo veci služobného pomeru colníka spravuje nielen zákonom č. 200/1998 Z. z., ale aj zákonom o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov) a v tejto súvislosti žalobca vytykal prvostupňovému správne rozhodnutiu nedostatky týkajúce sa náležitosti riadneho rozhodnutia v zmysle § 47 a nasl. zákona o správnom konaní.

- Vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu žalovaného, ktorý sa podľa názoru žalobcu nedostatočne vysporiadal s hore uvedenými námietkami vznesenými v odvolacom konaní žalobca ďalej v žalobe uviedol, že „jasným dôkazom toho, že v predmetnom konaní boli nielen prvostupňovým ale aj odvolacím orgánom porušované základné zásady správneho konania je aj tá skutočnosť, že dokonca aj sám odvolací orgán konštatuje, že o skutku sa riaditeľ colného úradu dozvedel dňa 1.12.2008, kedy mu bolo doručené uznesenie Ministerstva vnútra SR č. ČVS: SKIS-130/IS-4-2008 zo dňa 21.11.2008. V tejto súvislosti poznamenávam, že Ministerstvo vnútra SR v predmetnej veci žiadne uznesenie do dnešného dňa nevydalo.“ Poukázal na uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby z 8.12.2008 ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 z 8.12.2008, ktorým mu bolo vznesené obvinenie.

· Žalobca napokon vytýkal žalovanému aj porušenie práv účastníka správneho konania daných v ustanovení § 226 zákona č. 200/1998 Z. z., § 14 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, ako aj čl. 46 a čl. 47 a nasl. Ústavy SR a tvrdil, že doposiaľ nebol vyrozumený o druhostupňovom konaní a ani mu nebolo zaslané rozhodnutie žalovaného.

Na základe skutočností uvedených v žalobe navrhol žalobca zrušiť rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátiť prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/80/2009-63 z 29.04.2010 žalobu vo veci zamietol. Zamietavý výrok rozsudku z 29.04.2010 oprel Krajský súd v Košiciach o nasledovnú právnu argumentáciu:

„Podľa § 44 ods. 3, písm. a), b), g) a h) zákona č. 200/1998 Z. z. colník je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú uložené Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, v štátnej službe i mimo štátnej služby sa zdržať konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy, alebo ohroziť dôveru k colnej správe a dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 183 ods. 1, písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 183 ods. 4 uvedeného zákona po prepustení colníka z dôvodov uvedených v odseku 1, písm. c) až f) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do 1 roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách musí byť rozhodnutie o prepustení colníkovi tiež doručené. Ak ide o prepustenie colníka z dôvodu uvedeného v odseku 1, písm. c) nezapočítava sa do lehoty dvoch mesiacov doba, počas ktorej je colník uznaný dočasne neschopný vykonávať štátnu službu pre chorobu alebo pre úraz.

Podľa § 185 ods. 1 citovaného zákona rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí v ňom byť uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Ak bol colník prepustený z dôvodov uvedených v § 183 ods. 1, písm. c) až f) možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení (§ 185 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Podľa § 221 citovaného zákona (príslušnosť) konanie v prvom stupni vo veciach služobného pomeru uskutočňuje a rozhoduje v ňom minister a v prípadoch uvedených v tomto zákone nadriadený (ďalej len „oprávnený orgán“).

Podľa § 227 ods. 1, 2, 3 a 4 citovaného zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, vecí a ohliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 230 ods. 1, 3 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného zistil, že žiadna z námietok vznesených v žalobe z 25.5.2009 nie je dôvodná. V prvom rade sa súd zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prisahy žalobcom v súvislosti so skutkovým vymedzením konania žalobcu uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí z 20. januára 2009, teda pokiaľ ide o skutočnosť, ku ktorým malo dôjsť 29.10.2008 a 2.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou, pri colnej kontrole cestujúcich vykonávanej žalobcom. Neušlo pritom pozornosti súdu, že žalobca pri formulovaní jednotlivých námietok vôbec nenamietal dôvodnosť, resp. pravdivosť skutkových zistení prvostupňového správneho orgánu. Napriek tomu súd považoval za potrebné zaoberať sa aj hmotnoprávnym stavom vecí, a to najmä z dôvodu, že základom jeho vymedzenia v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z 20.1.2009 bol obsah žalobcom namietaného uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby z 8.12.2008 o vznesení obvinenia. Súd porovnaním obsahu úradného záznamu pplk. N. I. X., ktorý je súčasťou administratívneho spisu a ktorý obsahuje skutkové okolnosti, ku ktorým malo dôjsť v dňoch 29.10.2008 a 2.11.2008 s obsahom videozáznamu z uvedených dní zadováženého v trestnom konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Odborom inšpekčnej služby pod č. k. : SKIS-130/IS-4-V-2008 a s obsahom prepisu zvukového záznamu z uvedeného času, v rámci ktorého bol žalobca vo výkone služby, zistil, že skutočnosť uvedené v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú v súlade so zisteným skutkovým stavom vecí. Súd s poukázaním na ustanovenia § 227 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. konštatuje, že výhrady žalobcu právne nabúravajúce legálnosť zadovážených dôkazov nie sú dôvodné. Podľa názoru súdu je totiž zákonným procesným právom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu použiť na základe uvedených zákonných ustanovení v administratívnom konaní akýkoľvek dôkaz získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t. j. aj v konaní trestnom.

Súd sa ďalej podrobne zaoberal aj všetkými ďalšími námietkami žalobcu vyplývajúcimi z obsahu žaloby z 25.5.2009 a zistil, že žiadna z nich nie je dôvodná. Navyše súd v súvislosti so zistením, že žalobné námietky žalobcu sú výlučne procesnoprávneho charakteru poznamenáva, že pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu v konaní o žalobách v správnom súdnictve súd prihliadne len tieto vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 221 zákona č. 200/1998 Z. z. prvostupňovým správnym orgánom v preskúmanej právnej veci bol riaditeľ Colného úradu Michalovce. Žalovaným správnym orgánom je v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 O.s.p. a vychádzajúc z ustanovenia § 3, § 232 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. a internú právnu úpravu vyplývajúcu z Rozkazu Ministra financií Slovenskej republiky č. 2/2007 generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky. Žalobca nepresne označil v žalobe z 25.5.2009 žalovaného, keď uviedol, že je ním Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, avšak súd aj s prihliadnutím na neúčast' právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 29. apríla 2010 nepovažoval uvedený nedostatok za prekážku rozhodnutia vo veci samej. Napokon z argumentácie žalobcu týkajúcej sa legitimacy prvostupňového správneho orgánu v danej veci súd vydedukoval, že označenie žalovaného - Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky žalobca zvolil zámerne, a domáhal sa tak aj súdneho preskúmania príslušnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky pre predmetné administratívne konanie. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu týkajúce sa okolností začatia daného konania v personálnej veci žalobcu (zadováženie dôkazu pred začatím konania, nepredloženie dôkazov v priebehu konania, rozšírenie skutkového vymedzenia dôvodu prepustenia zo služobného pomeru popri skutku z 29.10.2008 o skutok z 2.11.2008 atď.) súd považuje za dôležité zdôrazniť, že žalobca, ktorý bol právne zastúpený na základe plnomocnestva z 15.12.008 už v samotnom konaní pred správnymi orgánmi oboch stupňov mohol v priebehu celého konania využívať všetky procesné oprávnenia účastníka konania vyplývajúce z ustanovení § 226 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 200/1998 Z. z.. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného z 5.5.2009 pritom vyplýva, že žalovaný správny orgán sa vyčerpávajúci spôsobom právne vypořádaval s danými námietkami, ktoré súd z hľadiska ich významu pre konečné rozhodnutie vo veci navyše považoval za právne bezvýznamné, t. j. nemajúce vplyv aj v prípade zistenia ich opodstatnenosti na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Preskúmané rozhodnutie žalovaného z 5.5.2009 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 12.5.2009. Súčasťou administratívneho spisu je aj výzva Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 27.3.2009 adresovaná právnomu zástupcovi žalobcu, ktorou bol vyzvaný v súlade s ustanoveniami § 231 ods. 7, § 232 zákona č. 200/1998 Z. z. k oboznámeniu sa s dôkazmi, ktoré boli podkladom pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka a dôkazom, ktoré boli vykonané v rámci konania o odvolaní žalobcu. Žalobca a jeho právny zástupca pritom nevyužili

v konaní danú procesnú možnosť, pričom aj dôkazy vykonané v štádiu odvolacieho konania potvrdili podľa názoru súdu dôvodnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru colníka. Nedôvodnou je preto aj posledná z hore uvedených námietok žalobcu týkajúca sa porušenia jeho procesných práv v odvolacom konaní.

Súd vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu veci mal teda za preukázané, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, a že správne orgány oboch stupňov dodržali aj všetky procesné ustanovenia dané zákonom č. 200/1998 Z. z. pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa danej právnej problematiky zároveň vyplýva, že nielen úmyselne konanie colníka porušujúce služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť, ktoré podľa názoru súdu v preskúmvanej právnej veci bolo žalobcovi preukázané, ale aj nedbanlivostné konanie môže byť dôvodom pre skončenie služobného pomeru colníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 SŽ 35/2002).“

4. Na základe včas podaného odvolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/80/2009-63 z 29.04.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 2Sžo/214/2010 z 15.06.2011 potvrdil uvedený rozsudok Krajského súdu v Košiciach a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku z 15.06.2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol nasledovnú skutkovú a právnu argumentáciu:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 15. júna 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov účinného do 31. augusta 2009, služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. 19103/2009-1214 z 5. mája 2009, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20. januára 2009, ktorým prepustil žalobcu zo služobného pomeru colníka za hrubé porušenie služobnej prísahy a služobných povinností ktorých sa dopustil tým, že v dňoch 29. októbra 2008 a 2. novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou po vykonanej colnej kontrole cestujúcich nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie Slovenskej republiky dováža v rozpore s colnými predpismi.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že hlavný dôkaz, na ktorom krajský súd založil svoje rozhodnutie t. j. videozáznamy z výkonu služby z 29. októbra 2008 a 2. novembra 2008 bol získaný nezákonným spôsobom, odvolací súd poukazuje na to, že táto námietka žalobcu nemá oporu v spisovom materiáli.

Predmetný dôkaz bol získaný v rámci trestného stíhania v súlade s právnymi predpismi (v už citovanom uznesení vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR sa konštatuje využitie informačno-technických prostriedkov v zmysle § 114 Trestného poriadku na základe príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku), a preto žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa boli oprávnení tento dôkaz akceptovať ako dôkaz v zmysle § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov.

Pokiaľ žalobca namietal, že tieto videozáznamy sú prístupné iba v cudzom jazyku, odvolací súd poukazuje na to, že je pravdou, že na videozázname z 2. novembra 2008 je evidentné, že tak colníci ako aj cestujúci komunikujú medzi sebou v maďarskom jazyku, pričom v spise sa nachádza úradný preklad rozhovoru do slovenčiny, ktorý sám osebe podľa názoru odvolacieho súdu nie je spôsobilý preukázať porušenie služobných povinností a prísahy žalobcu.

Avšak, z videozáznamu je nesporné, že žalobca zobral cestujúcemu u ktorého vykonal osobnú prehliadku kartón cigariet, no napriek tomu z prvotnej evidencie vyplýva, že od 31. októbra 2008 do 9. novembra 2008 nevykonal žalobca žiaden záznam, z ktorého by bolo zrejmé, že nejakej osobe zhabal kartón cigariet, z čoho nepochybne vyplýva, že žalobca nájdený tovar - kartón cigariet, dovážaný v rozpore s colnými predpismi, nezaevidoval v prvotnej evidencii tak, ako mu to ukladá zákon.

Navyše, z videozáznamu z 29. októbra 2008 je nepochybné, že žalobca, druhý colník a cestujúca komunikujú medzi sebou v slovenskom jazyku a opätovne je jasne vidieť, ako žalobca potom, ako zistil, že cestujúca má pri sebe o 5 škatuliek cigariet viac, ako dovoľujú colné predpisy, na túto skutočnosť cestujúcu upozornil, avšak štyri škatuľky si ponechal spolu s kolegom, pričom v prvotnom zázname z 29. októbra 2008 uvedené skutočnosti nezapísal, čím umožnil, aby predmetný tovar unikol spod colného dohľadu.

Neobstojí preto námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že krajský súd vykonal dôkaz, ktorý bol získaný nelegálne a ktorý v skutočnosti ani vykonať nemohol. Práve naopak, predložené videozáznamy nad všetku pochybnosť preukazujú, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prísahy a služobných predpisov a skutkový stav bol krajským súdom ako aj správnymi orgánmi zistený dostatočne a presne.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v celom konaní pred správnymi orgánmi, pred súdom prvého stupňa a ani v odvolacom konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybniť skutkový stav zistený správnymi orgánmi, ktorým bolo preukázané, že nie je v záujme štátu mať v štátnej službe osobu, ktorá vedome porušuje a zanedbáva služobné povinnosti.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti colníka zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby colníkov, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Navyše všetky námietky procesnoprávneho charakteru boli totožné s

námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“

5. Následne v dôsledku Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24. júla 2013, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že základné právo R. L. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 2 Sžo 214/2010 a jeho rozsudkom z 15. júna 2011 porušené bolo a predmetný rozsudok NS SR zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Sžo/60/2013 z 19. marca 2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2010 č.k. 6S/80/2009-63 a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach. V zrušujúcom uznesení z 19.03.2014 NS SR uviedol nasledovné skutkové a právne dôvody zrušenia pôvodného rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29.04.2010, opierajúc sa o nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24. júla 2013 a reagujúc aj na podania právneho zástupcu žalobcu (z 15.10.2013, 13.01.2014 a 30.02.2014):

„Zásadná právna otázka znie, či je právne prípustné, pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka, ktoré sa skutkovo prekrýva s dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu prijímania úplatku v súbehu so zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa, použiť v konaní o skončení služobného pomeru tohto colníka informácie z obrazovo-zvukového záznamu (ďalej len „ITP“), ktorý bol získaný v jeho trestnej veci, v trestnom konaní, z vyšetrovacieho spisu bez toho, aby bolo neprípustným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv. Táto otázka musí byť preskúmaná v dvojstupňovom súdnom konaní.

Podľa § 114 ods. 7 Trestného poriadku v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Uvedené ustanovenie obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci. Predmetom konania krajského a najvyššieho súdu v správnom súdnictve však nebola trestná vec. Z tohto dôvodu najvyšší súd implicitne vychádzal z názoru, že uvedené ustanovenie nie je v rámci súdneho prieskumu zákonnosti relevantné a ani Trestný poriadok nie je prameňom správneho práva, pokiaľ niektorý z právnych predpisov, ktoré sú prameňom správneho práva, na použitie Trestného poriadku neodkazuje.

Ustanovenie § 114 Trestného poriadku je systematicky zaradené do piatej hlavy Trestného poriadku s názvom „Zabezpečovanie informácií“. Dokazovanie je samostatne upravené v šiestej hlave Trestného poriadku s názvom „Dokazovanie“. Z uvedeného je zrejmé, že zákon rozlišuje medzi zabezpečením informácií a dokazovaním.

Trestný poriadok v § 1 upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Vzhľadom na právomoc súdov v občianskom súdnom konaní (§ 7 a § 8 OSP) najvyšší súd v pôvodom rozhodnutí nevytkol krajskému súdu, že sa aplikáciou tohto ustanovenia nezaoberal. Krajský súd v ďalšom konaní doplní argumentáciu k § 114 Trestného poriadku vo vzťahu ku konaniu o skončení služobného pomeru colníka.

Trestný poriadok neobsahuje ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, napr. v správnom konaní o skončení služobného pomeru. Trestný poriadok je v tejto časti indiferentným a tieto otázky vo svojich ustanoveniach nerieši. Táto právna otázka bude ustálená krajským súdom v súčinnosti s účastníkmi konania. Najvyšší súd neurčuje túto časť právneho názoru pre krajský súd ako záväznú, ale ako predmet na právnu argumentáciu v prvostupňovom konaní. Krajský

súd v súčinnosti s účastníkmi konania musí jednoznačne zodpovedať aj predbežnú otázku, či ide o údaje získané použitím ITP v trestnom konaní, t.j., či išlo o nariadenie ich použitia výlučne pre trestné konanie, alebo či colné orgány postupovali v súčinnosti s orgánmi činnými v trestnom konaní. Ak ide o údaje získané v trestnom konaní je potrebné jednoznačne uviesť ustanovenia dotknutých právnych predpisov alebo iných prameňov práva, ktoré umožňujú ich použitie v konaní o skončení služobného pomeru colníka.

Relevantným predpisom pre správne konanie o skončení služobného pomeru colníka je zákon č. 166/2003 Z. b. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“). Tejto skutočnosti mal Krajský súd v Košiciach venovať pozornosť.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia ITP bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý ITP používa.

Podľa ods. 2 tento zákon sa nevzťahuje na použitie ITP prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. (Trestný poriadok).

Podľa § 3 ods. 1 ITP možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím ITP sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Podľa ods. 2 údaje získané ITP možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1. Túto zákonnú podmienku považuje najvyšší súd v tomto štádiu konania za osvedčenú. Jej splnenie však bude predmetom skúmania krajského súdu.

Podľa § 7 ods. 1 kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len „záznam“), ktorý bol vyhotovený použitím ITP, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby, 4. Inšpekčné oddelenie ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 z 8. decembra 2008 bolo voči žalobcovi vznesené konkrétne obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva.

Podľa § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Právnou otázkou, ktorá vyplýva z aplikácie vyššie uvedených ustanovení je, či svojou vecnou pôsobnosťou uvedené ustanovenia vylučujú použitie informácií získaných ITP v trestnom konaní ako dôkaz v zmysle § 227 ods. 1 Colného zákona v konaní o skončení služobného pomeru colníka.

Zákon o ochrane pred odpočúvaním rozlišuje medzi použitím ITP (§ 3 ods. 1) a použitím údajov získaných ITP a Trestný poriadok upravuje použitie informácií získaných ITP ako dôkazov (žalobcom uvádzané ako „sprocesnenie“) len pre trestné konanie (§ 114 ods. 6 a § 115 ods. 6). Navyše, ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku používa pojem „v inej trestnej veci“ a nie pojem v „inej veci“. To znamená, že použitie záznamu získaného ITP je obmedzené, ak vedie k trestnej zodpovednosti. Trestná zodpovednosť má však prísnejšie podmienky na uplatnenie ako disciplinárna zodpovednosť colníkov, ktorí podliehajú služobnej disciplíne.

Otázka subsidiarity použitia údajov získaných v trestnom konaní za splnenia podmienky § 3 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním je ďalšou, ku ktorej sa krajský súd musí vyjadriť, ako aj identifikovať prípadný nesúlads informácií získaných z vyšetrovacieho spisu s právnymi predpismi (§ 227 Colného zákona).

Predchádzanie trestnej činnosti colníkov pri výkone ich služby a v mieste výkonu služby je podľa názoru odvolacieho súdu relevantným dôvodom pre použitie ITP. Navyše, nevyhnutnosť ich použitia vyplýva i z okolností tohto prípadu, ktorý sa stal na vonkajšej hranici colného územia EU s Ukrajinou.

Ustanovenie § 180 Colného zákona vymedzuje druhy skončenia služobného pomeru colníkov a v § 183 sa uvádzajú spôsoby skončenia služobného pomeru prepustením.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d/, služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Správne orgány v tomto konkrétnom prípade usúdili, že konanie žalobcu uvedené vyššie v texte tohto rozhodnutia, ktoré bolo potvrdené ako dôkazom informáciou získanou z obrazovo-zvukového záznamu obstaraného v trestnom konaní, spočívajúce v porušení služobnej prísahy a služobných povinností colníka, dosiahlo takej intenzity, že napĺňa zákonný dôvod ustanovenia § 183 ods. 1 písm. d/ Colného zákona.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce vyjadril k podstate veci, ktorou je porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ale keďže rozhodnutie neodôvodnil v právnom rámci určenom ústavným súdom, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Pokiaľ žalobca v podaní zo 14. februára 2014 namietal porušenie hmotnoprávných ustanovení Colného zákona spočívajúce v tom, že nebol povinný vydať rozhodnutie o zaistení zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru ani zaevidovať zaistený tovar do príslušnej evidencie, nakoľko nebol riaditeľom colného úradu v zmysle ods. 7 oddielu 2 Nariadenia generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR č. 176/2006 určeným zamestnancom zodpovedným za vedenie prvej evidencie odvolací súd upozorňuje na to, že túto námietku nezákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného uviedol v celom konaní po prvý krát.

Podľa § 249 ods. 2 a § 250h ods. 1 OSP súd nie je povinný a ani oprávnený sám vyhľadávať možné nezákonnosti správneho rozhodnutia. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona, pričom toto musí urobiť najneskôr v žalobe, ktorou napáda rozhodnutie správnych orgánov, resp. v lehote na podanie žaloby.

Koncentračná a dispozičná zásada vlastná správne súdnictvu bráni súdnemu prieskumu tých porušení zákona, ktoré sú namietané oneskorene, ako tomu je v tomto prípade o to viac, že tak v konaní pred správnymi orgánmi, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

Keďže žalobca nevyužil možnosť súdneho prieskumu tejto otázky v konaní pred všeobecnými súdmi, tým, že túto námietku nevzniesol v zákonom stanovenej lehote, všeobecné súdy nemohli nahradiť jeho procesnú aktivitu svojou vlastnou.

Z vyššie uvedených dôvodov a s poukazom na východiská uvedené v náleze ÚS SR č. k. IV. ÚS 519/2012 - 116 z 24. júla 2013 Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu doplniť odôvodnenie svojho rozhodnutia vo vyššie naznačených smeroch, prípadne vykonať nevyhnutné dokazovanie a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 veta prvá OSP).“

6. V ďalšom konaní Krajský súd v Košiciach riadiac sa právne záväznými pokynmi uvedenými v uznesení Najvyššieho súdu SR č.k. 2Sžo/60/2013 z 19.03.2014 opätovne podrobil právnej analýze predmet administratívneho konania v právnom rozsahu vyplývajúcom z obsahu žaloby z 25.05.2009 a riadiac sa dispozičnou právnou zásadou, ktorou je ovládané správne súdnictvo hodnotil aj obsah podaní žalobcu produkovaných v ďalšom priebehu súdneho preskúmvacieho konania (námietka zásadného právneho významu zo 17.04.2014 s prílohami na č.l.271 až 300 spisu, upresňujúce námietky zásadného skutkového a právneho významu zo 14.06.2014 na č.l.301-315, predloženie listinného dôkazu v prílohe podania z 21.06.2014 na č.l.317 až 339 spisu). Súd vo veci určil termín pojednávania na deň 04.02.2015, na ktorom po opätovnom prejednaní veci rozhodol uznesením o odročení pojednávania na neurčito za účelom vyžiadania trestného spisu Okresného súdu Trebišov sp.zn. 1T/42/2014.

7. Krajský súd v Košiciach ďalej uznesením č.k. 6S/80/2009-356 z 02.03.2015 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod č.k. 1T/42/2014.

8. Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach o prerušení konania z 02.03.2015, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Sžo/78/2015 z 18.11.2015 zrušil odvolaním napadnuté uznesenie KS v Košiciach z 02.03.2015 a to z nasledovných dôvodov:

„V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, konanie vo veciach ukončenia služobného pomeru colníkov z dôvodov uvedených v § 183 ods. 1 písm. e) (predtým písm. d)) zák. č. 200/1998 Z. z., t. j. z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je nezávislé na trestnom konaní, ak sa takéto vedie voči colníkovi paralelne, nakoľko v trestnom konaní sa rozhoduje o vine a nevine žalobcu a toto samotné posúdenie nemá vplyv na skončenie služobného pomeru, v ktorom sa skúma charakter a závažnosť porušenia služobnej prísahy.

Pokiaľ krajský súd považoval za nevyhnutné oboznámiť sa s určitými informáciami obsiahnutými v trestnom spise Okresného súdu v Trebišove, existujú iné vhodnejšie procesné opatrenia (napr. požiadať o vyhotovenie fotokópií), ktoré mohol urobiť, ako prerušenie konania až do právoplatného skončenia trestného konania.“

9. V ďalšom priebehu súdneho preskúmvacieho konania Krajský súd v Košiciach výzvou z 12.02.2016 požiadal Okresný súd Trebišov o krátkodobé zapožičanie spisu sp.zn. 1T/42/2014 za účelom preskúmania jeho obsahu a vyhotovenia fotokópií častí trestného spisu vzťahujúcich sa na konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod č.k. 6S/80/2009 po vydaní nálezu Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24.07.2013. Z obsahu trestného spisu Okresného súdu Trebišov správny súd vyhotovil fotokópie obžaloby zo 07.10.2014, uznesenia OS Trebišov č.k. 3T 26/2012 z 26.04.2012, ktorým Okresný súd Trebišov podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. odmietol obžalobu a vec vrátil prokurátorovi, uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4To/61/2012-847 o zamietnutí sťažnosti okresného prokurátora proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu Trebišov a ďalšie listinné dôkazy, vrátane uznesenia KS v Košiciach č.k. 8To/31/2015-1442 z 21.12.2015, ktorým Krajský súd v Košiciach v trestnej veci ako odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 z 05.03.2015 a uložil Okresnému súde Trebišov, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

10. Reagujúc na požiadavku právneho zástupcu žalobcu na nariadenie pojednávania (žiadosť z 10.09.2016 na č.l. 394 spisu) správny súd podaním zo 16.09.2016 oznámil právnenému zástupcovi žalobcu, že „pre posúdenie skutkových a právnych záverov vyplývajúcich z hore uvedeného trestného konania pre preskúmvanú právnu vec (v konaní č.k. 6S/80/2009) je relevantným právoplatný rozsudok v trestnej veci, predmetom a obsahom ktorého bude záver o zákonnosti, resp. nezákonnosti dôkazných prostriedkov použitých v trestnom konaní a prevzatých do administratívneho konania, závery ktorého sú predmetom konania pred správnym súdom.“

11. Za účelom komplexného posúdenia preskúmvanej právnej veci Krajský súd v Košiciach na základe zistenia, že trestné konanie vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod č.k. 1T/42/2014

bolo právoplatne skončené, pripojil k súdному spisu, v súvislosti s určením termínu pojednávania na deň 21.06.2017 predmetný trestný spis.

12. Krajský súd v Košiciach po opätovnom preskúmaní veci vychádzajúc z obsahu a záverov doterajšieho súdneho preskúmvacieho konania, tak ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia tohto rozsudku, rešpektujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24.07.2013 a obsah rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 z 08.09.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017, ktorými bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trebišov pre skutky právne kvalifikované ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa spolu s ďalšími spoluobžalovanými (§ 20 k 326 ods. 1 písm. a) Tr.zák.) a zločinu podielníctva podľa § 20 k § 231 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú obžalovaní trestne stíhaní, plne sa pridržiavajúc pokynov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedených v uzneseniach č.k. 2Sžo/60/2013 z 19.03.2014 (č.l.259-267 spisu) a č.k. 2Sžo/78/2015 z 18.11.2015 (č.l.385-386 spisu) dospel k záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 19103/2009-1214 z 5.5.2009, ako aj prvostupňového rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20.1.2009 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

13. V dôsledku právnych záverov uvedených v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 z 08.09.2016 a s ním spojeného uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 a v na neho nadväzujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017, ktorými bol žalobca oslobodený spod obžaloby v trestnej veci obsahovo zhodný s dôvodmi prepustenia zo služobného pomeru obsiahnutými v prvostupňovom rozhodnutí riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-14/2009-5334 z 20.1.2009, Krajský súd v Košiciach ako správny súd konštatoval nemožnosť použitia dôkazov zabezpečených v trestnom konaní pre účely administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci. Dôsledkom daného záveru súdu je právny dôvod pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov z procesnoprávných dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. e) SSP (zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci).

14. Podľa § 491 ods. 1 SSP (prechodné ustanovenia) ak nie je ďalej uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

15. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

16. Podľa § 227 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z.z.“) za dôkaz môžu poslúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

17. Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 230 ods. 1, 3 zákona č. 200/1998 Z.z.).

18. V preskúmvanej právnej veci sa správny súd opätovne zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy žalobcom v súvislosti so skutkami uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí z 20.01.2009, ku ktorým malo malo dôjsť v dňoch 29.10.2008 a 02.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenkou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad

Tisou tak, že žalobca po vykonanej colnej kontrole cestujúcich nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepapuní alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi. Po tomto zistení žalobca podľa obsahu prvostupňového administratívneho rozhodnutia nepostupoval podľa ustanovenia § 72 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 199/2004 Z. z. (Colný zákon), ani tovar nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na Pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou, čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu. Súd v danej právnej veci v prvotnom rozsudku z 29.04.2010 konštatoval nasledovné skutkové a právne závery týkajúce sa dôkazného stavu veci: „V prvom rade sa súd zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy žalobcom v súvislosti so skutkovým vymedzením konania žalobcu uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí z 20. januára 2009, teda pokiaľ ide o skutočnosť, ku ktorým malo dôjsť 29.10.2008 a 2.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou, pri colnej kontrole cestujúcich vykonávanej žalobcom. Neušlo pritom pozornosti súdu, že žalobca pri formulovaní jednotlivých námietok vôbec nenamietal dôvodnosť, resp. pravdivosť skutkových zistení prvostupňového správneho orgánu. Napriek tomu súd považoval za potrebné zaoberať sa aj hmotnoprávnym stavom veci, a to najmä z dôvodu, že základom jeho vymedzenia v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z 20.1.2009 bol obsah žalobcom namietaného uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby z 8.12.2008 o vznesení obvinenia. Súd porovnaním obsahu úradného záznamu pplk. N.. I. X., ktorý je súčasťou administratívneho spisu a ktorý obsahuje skutkové okolnosti, ku ktorým malo dôjsť v dňoch 29.10.2008 a 2.11.2008 s obsahom videozáznamu z uvedených dní zadováženého v trestnom konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, Odborom inšpekčnej služby pod č. k. : SKIS-130/IS-4-V-2008 a s obsahom prepisu zvukového záznamu z uvedeného času, v rámci ktorého bol žalobca vo výkone služby, zistil, že skutočnosť uvedené v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú v súlade so zisteným skutkovým stavom veci. Súd s poukázaním na ustanovenia § 227 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. konštatuje, že výhrady žalobcu právne nabúravajúce legálnosť zadovážených dôkazov nie sú dôvodné. Podľa názoru súdu je totiž zákonným procesným právom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu použiť na základe uvedených zákonných ustanovení v administratívnom konaní akýkoľvek dôkaz získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t. j. aj v konaní trestnom.“

19. Z dikcie § 227 zákona č. 200/1998 Z.z., ktorý je kľúčovou právnou normou pre právne posúdenie preskúmvanej právnej veci vyplýva možnosť použitia dôkazov zistených v inom konaní pre účely konania o prepustenie colníka zo služobného pomeru iba v prípade, ak ide o dôkaz získaný legálnym spôsobom. Ide o jednoznačnú nevyhnutnosť stanovenú zákonodarcom vzťahujúcu sa na právnú kvalitu dôkazu získaného v administratívnom konaní alebo v inom konaní, z obsahu ktorého sú použité dané dôkazné prostriedky, aby išlo o dôkazný prostriedok, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Použitie dôkazov zistených v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca obvinený a následne obžalovaný z trestného činu pre účely administratívneho konania o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, by teda bolo jednoznačne možné iba v prípade, ak v samotnom trestnom konaní by dané dôkazy, prevzaté do administratívneho konania spĺňali kritérium zákonnosti a ústavnosti.

20. Tak ako to vyplýva z odôvodnení rozsudkov Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/80/200963 z 29.04.2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Sžo/214/2010 z 15.06.2011, správne súdy v dvojinstančnom súdnom konaní vyriešili otázku zákonnosti dôkazov použitých v preskúmvanej právnej veci z konania trestného v súlade s dotknutými ustanoveniami § 227 zákona č. 200/1998 Z.z. Ústavný súd Slovenskej republiky však následne nálezom č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24.07.2013 v odôvodnení nálezu vyslovil požiadavku opätovného preskúmania veci a doplnenia dôvodov rozhodnutia správneho súdu, a to vo vzťahu k dotknutým ustanoveniam § 114 ods. 7 Trestného poriadku, § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2, § 7 zákona o ochrane pred odpočúvaním (zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), v právnej nadväznosti na ustanovenie § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z., podľa ktorého za dôkaz môžu poslúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

21. Krajský súd v Košiciach považuje za nevyhnutné v preskúmvanej právnej veci zdôrazniť obsah pokynu obsiahnutého v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Sžo/60/2013 nasledovného obsahu:

„Otázka subsidiarity použitia údajov získaných v trestnom konaní za splnenia podmienky § 3 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním je ďalšou, ku ktorej sa krajský súd musí vyjadriť, ako aj identifikovať prípadný nesúlad informácií získaných z vyšetrovacieho spisu s právnymi predpismi (§ 227 Colného zákona).“

22. Ďalej je nevyhnutné konštatovať v rámci odôvodnenia tohto rozsudku, že správny súd vychádzajúc z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Sžo/60/2013 z 19.03.2014, ako aj z obsahu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 519/2012-116 z 24.07.2013 nevzhladol prekážku použitia dôkazných prostriedkov získaných v trestnom konaní pre predmetné administratívne konanie, ktorá by bola právne limitovaná dotknutými ustanoveniami § 1, § 3 a § 7 zákona č. 166/2003 Z.z. v platnom znení. Správny súd pritom vychádza predovšetkým z dikcie § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obrany štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži. Navyše, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu a právneho prepojenia dôkazov zadovážených do administratívneho konania z konania trestného, súd poukazuje na obsah ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého tento zákon sa nevzťahuje na použitie ITP prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona (Trestný poriadok). Podľa zisteného skutkového stavu, tak ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu, trestného spisu Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 a ďalšieho obsahu súdneho spisu, dôkaznou „právnou líniou,“ v rámci ktorej boli použité dôkazy zadovážené z trestného konania pre administratívne konanie v preskúmvanej právnej veci bolo trestné konanie a v rámci neho použité informačno-technické prostriedky. Nešlo teda o nasadenie informačno-technických prostriedkov v právnom režime zákona č. 166/2003 Z.z., podľa ktorého sa v súlade s ustanovením § 1 ods. 2 uvedeného zákona nepostupuje v konaní trestnom. Záverom uvedených východiskových právnych pohľadov správneho súdu je konštatovanie, že v právnej konfrontácii obsahu a záverov administratívneho konania s právnou úpravou obsiahnutou v zákona č. 166/2003 Z.z. nemožno vytknúť správnym orgánom oboch stupňov žiadne porušenie ustanovení predmetnej právnej úpravy.

23. Pokiaľ ide o ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku, dané ustanovenie používa pojem „v inej trestnej veci“ a nie pojem „v inej veci“ Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 05.06.2012 v tejto súvislosti konštatoval sám záver, podľa ktorého použitie záznamu je obmedzené, ak vedie k trestnej zodpovednosti. Trestná zodpovednosť má však prísnejšie podmienky na uplatnenie, ako disciplinárna zodpovednosť colníkov, ktorí podliehajú služobnej disciplíne. Aj z uvedeného konštatovania a z celkového výkladu obsahu § 114 ods. 7 Trestného poriadku súd vyvodil záver, že ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku nebráni použitiu dôkazov získaných v trestnom konaní pre účely iného konania, t.j. aj administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci, avšak iba za predpokladu, ak by v trestnom konaní zadovážený dôkaz spĺňal kritérium zákonnosti a ústavnosti tak, ako je to nevyhnutné dedukovať zo znenia § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z.

24. Z obsahu rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 z 08.09.2016 (č.l. 398-405), ako aj z obsahu uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017 (č.l. 426-434) vyplývajú dôvody nezákonnosti a neústavnosti dôkazov použitých proti žalobcovi tak v trestnom konaní, a tým aj v konaní administratívnom v preskúmvanej právnej veci (použitie informačno-technických prostriedkov).

25. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na obsah uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017, v ktorom sa Krajský súd v Košiciach v trestnej veci žalobcu (a ďalších obžalovaných), v ktorej bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. (pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný) poukázal predovšetkým na judikatúru Ústavného súdu SR vzťahujúcu sa na posúdenie zákonnosti príkazu sudcu na použitie

informačno-technických prostriedkov. Krajský súd v Košiciach v trestnej veci žalobcu okrem iného konštatoval:

„Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že príkazy na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov vydané sudkyňou pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 14. septembra 2008 pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a pod sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 sú nezákonné a nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu, pričom na podstatné dôvody tohto záveru okresný súd podrobne a kvalifikovane poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k uvedenej problematike považuje krajský súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že popri Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 97/2012 zo dňa 20. 11. 2012, ktorým sa podrobne zaoberal okresný súd, sa krajský súd v rámci rozhodovacej činnosti oboznámil aj s Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo dňa 2. februára 2016.

V predmetnom náleze sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal základným právom na ochranu súkromia podľa § 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základným právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR a článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právom na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom na ochranu súkromia podľa článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že týmto nálezom rozhodol, že postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 a jeho rozhodnutím sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 predmetné práva porušené boli. Zároveň rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 zrušil.

Z obsahu citovaného nálezu vyplýva, že krajský súd rozhodnutím sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 udelil podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. (Zákon o ochrane pred odpočúvaním) oprávnenému orgánu štátu súhlas na ITP pri vyhotovovaní a využívaní obrazových, zvukových alebo iných záznamov u osoby sťažovateľa v byte na označenej adrese na dobu troch mesiacov. Ústavný súd SR ďalej konštatoval, že rozhodnutie je v pravom dolnom rohu opatrené odtlačkom okrúhlej pečiatky krajského súdu so slovami meno, funkcia, podpis sudcu, ku ktorým je pripojený nečitateľný podpis. Zároveň Ústavný súd SR konštatoval, že predmetná vec súvisí s vecou vedenou pod sp. zn. III.ÚS 97/2012, v ktorej už nálezom sp. zn. III.ÚS 97/2012 z 2. novembra 2012 rozhodol.

V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky tak v náleze sp. zn. III. ÚS 490/2015 zo dňa 2. februára 2016, ako aj v náleze sp. zn. III. ÚS 97/2012 zo dňa 2. novembra 2012 konštatoval v súvislosti s porušením základných práv zaručených článkom 48 ods. 1 Ústavy SR a článkom 38 listiny, že sledovacie opatrenia predstavujú závažný zásah do sféry súkromia, pričom dotknuté osoby preto musia disponovať účinnou možnosťou žiadať o jeho dodatočné preskúmanie. Neoddeliteľnou súčasťou konštrukcie kontrolného mechanizmu zakotveného v zákona č. 166/2003 Z. z. a aj v Trestnom poriadku je zverenie ochrany súkromia jednotlivcov do rúk zákonného sudcu garantujúceho nezávislosť a nestrannosť takéhoto dohľadu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada, ako to ďalej Ústavný súd SR uvádza, je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhu práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“ (I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07, III. ÚS 212/2011). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom, aj súdom je tak základným predpokladom pre naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 435/09). S poukazom na konkrétnu vec, ktorú Ústavný súd SR posudzoval ďalej konštatoval, že posudzovaný súhlas krajského súdu však transparentnú identifikáciu zákonného sudcu, ktorý ho mal udeliť, neposkytoval, pretože pri slovách „meno, funkcia, podpis sudcu“, meno a funkcia konkrétnej osoby sudcu nie sú uvedené, ale je k nim pripojený len nečitateľný podpis. Ústavný súd SR v tejto

súvislosti zdôraznil, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na jeho nepreskúmateľnosti od samého začiatku.

Uvedený mimoriadne závažný nedostatok súhlasu krajského súdu zbavil sťažovateľa možnosti presvedčivej záruky, že o zásahu do práv spojených s jeho súkromím rozhodol zákonný sudca. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia z uvedeného hľadiska sa tak premieta do jeho nelegálnosti a v konečnom dôsledku neprípustne zasiahla aj do základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného článkom 48 ods. 1 Ústavy SR a článkom 38 ods. 1 listiny, čo viedlo Ústavný súd SR k záveru o porušení tohto práva napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu Ústavného súdu SR v dvoch doposiaľ krajskému súdu známych rozhodnutiach, s poukazom na vecnú súvislosť v problematike posudzovania preskúmateľnosti a zákonnosti vydaných rozhodnutí (príkazov, či súhlasov) bolo podľa názoru krajského súdu potrebné, vzhľadom na odôvodnenie odvolania prokurátora, na uvedené rozhodnutia a závery z nich vyplývajúce opätovne poukázať. V tejto súvislosti krajský súd podotýka, že ponechaním uvedených záverov Ústavného súdu SR bez povšimnutia by v budúcnosti za určitých procesných okolností mohlo dôjsť ku konaniu pred Ústavným súdom SR v súvislosti s príkazmi vydanými v predmetnej trestnej veci, kde by zrejme nedošlo k inému rozhodnutiu zo strany Ústavného súdu SR, než vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 a sp. zn. III. ÚS 97/2012.

Dôsledkom nepreskúmateľnosti príkazov Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorá podľa vyššie prezentovaných záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky zakladá aj ich nelegálnosť, je tak aj nepoužiteľnosť dôkazov z nich priamo vyplývajúcich, konkrétne obrazovo-zvukových záznamov na DVD nosiči, ako aj ich prepisov a prekladateľského úkonu, čo v konečnom dôsledku správne skonštatoval už okresný súd.“

26. Z hore citovaného obsahu odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017, ako aj z obsahu prvostupňového rozsudku v trestnej veci žalobcu vydaného Okresným súdom Trebišov pod č.k. 1T/42/2014 z 08.09.2016 vyplýva záver právne nabúravajúci zákonnosť a ústavnosť dôkazov (použitých informačno-technických prostriedkov), získaných v trestnom konaní a prevzatých do administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci. Aj napriek tomu, že správny súd sa v preskúmvanej právnej veci v senáte jednoznačne zhodol o odlišnom právnom stanovisku pri posudzovaní zachovania zásady zákonného sudcu v prípravnom konaní pri použití informačno-technických prostriedkov, než sú závery vyslovené v právoplatne skončenom dvojinstančnom trestnom konaní, tento záver správneho súdu musí byť posudzovaný v súlade s dikciou ustanovenia § 131 SSP - viazanosť správneho súdu inými rozhodnutiami.

27. Správny súd je podľa § 131 SSP viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Správny súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

28. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 490/2015 z 02.02.2016 a ďalšie uvedené v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/148/2016 z 13.03.2017) sa týkajú ústavného práva na zákonného sudcu zaručeného článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 38 ods. 1 Listiny. Danými závermi vyplývajúcimi z judikatúry ÚS SR je aj správny súd v súlade s ustanovením § 131 SSP viazaný.

29. Zhrnúc celkový skutkový a právny stav v preskúmvanej právnej veci výrazne právne ovplyvnený rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky tak v preskúmvanej právnej veci, ako aj v obsahovo súvisiacej trestnej veci, nemal správny súd iné východisko než zrušiť preskúmvané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, riadiac sa pritom aj závermi obsiahnutými v zrušujúcom uznesení NS SR z 19.03.2014 (bod 5 odôvodnenia tohto rozsudku).

30. Bude povinnosťou žalovaného v ďalšom konaní vec posúdiť komplexne z hľadiska dôkazného, ako aj z hľadiska procesno-právnych možností pre vyvodenie administratívno-právnej zodpovednosti voči žalobcovi v súlade s dotknutými ustanoveniami zákona č. 200/1998 Z.z. (pri absencii možnosti použitia dôkazných prostriedkov zadovážených v trestnom konaní, u ktorých bola konštatovaná nezákonnosť dôkazu) a vo veci opätovne rozhodnúť.

31. Správny súd v preskúmvanej správnej veci okrem dôvodov (námietok) uvedených v žalobe a následne dôvodov vyplývajúcich z nálezů Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 519/2012-116 z 24.07.2013 a uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 2Sžo/60/2013 z 19.03.2014 nebol povinný zaoberať sa právnym hodnotením ďalších námietok vznesených žalobcom v priebehu súdneho konania. Išlo o námietku obsiahnutú už v podaní právneho zástupcu žalobcu zo 14.02.2014 o porušení hmotnoprávnych ustanovení Colného zákona spočívajúce v tom, že nebol povinný vydať rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadenutí alebo úschove tovaru, ani zaevidovať zaistený tovar do príslušnej evidencie, a tiež ďalšie námietky, ktoré boli obsahom podaní žalobcu počas súdneho konania. Ide o aplikáciu koncentračnej a dispozičnej právnej zásady upravenej v ustanoveniach § 249 ods. 2, § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1 O.s.p. účinného do 30.06.2016.

Na tieto právne kritéria poukázal aj Najvyšší súd v uznesení z 19.03.2014 (bod 5, str. 12,13) odôvodnenia tohto rozsudku) nepripúšťajúc možnosť rozšírenia obsahu žalobných námietok, a to v súlade s ustálenou judikatúrou v správnom súdnictve Slovenskej republiky.

32. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

33. Súd v preskúmvanej právnej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 3 ods.9, posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne mu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).